

عنوان مقاله:

شاخصهای کیفی در طراحی مسکن شهری

محل انتشار:

سومین همایش ملی فضای جغرافیایی، رویکرد آمایشی، مدیریت محیط (سال: 1390)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

مهدی آذری - دانشجوی کارشناسی ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری دانشگاه زنجان

میثم صفرپور - دانشجوی کارشناسی ارشد جغرافیا و برنامه ریزی شهری دانشگاه تبریز

خلاصه مقاله:

برخی از شاخص های مسکن، جزء شاخصهایی می باشند که قابل تبدیل به اعداد و ارقام نیستند. این شاخص ها نقش کلیدی در برنامه ریزی مسکن دارند و یک فرایندی را از سطوح برنامه ریزی مسکن در سطح محلی تا اجرای برنامه های حاصله را شامل می شوند. این شاخصه ها در دو سطح محیط مسکونی و خود مسکن قابل بررسی هستند و هر سطح شامل زیر مجموعه های خاص خود می باشد. در این مقاله سعی شده است که یک دید کلی به مسکن ارائه شود و بحث مسکن در قالب توسعه پایدار و مدنظر دادن عوامل خاص هر محیطی جزء اصول اولیه این مقاله هست؛ چرا که مسکن بهینه در قالب محیط خاص آن قابل طرح است و بدون توجه به محیط، مسکن ارائه شده مفهومی جزء سرپناه را نخواهد داشت؛ حال آنکه مسکن نیازی فراتر از سرپناه می باشد که می توان آن را در قالب مسکن بهینه یافت. مسکن بهینه در واقع پاسخی به نیاز امروزه بشر میباشد که مامنی برای نیازهای روحی انسان در برابر ناملایمات حاصل از زندگی ماشینی است. این نیازها تنها با مدنظر قرار دادن معماری خانه قابل حل نمی باشد و باید معماری فراتر از خود مسکن طرح گردد و می توان آن را در شاخص های محیطی مانند: ایمنی، آسایش، سازگاری، مطلوبیت و دسترسی به فضای سبز، سلسله مراتب، عوامل طبیعی و جغرافیایی، کلیت و در مرحله بعد در قالب شاخص های خود مسکن یافت که عبارت از عوامل سازه ای فیزیکی و عوامل انسانی می باشد.

کلمات کلیدی:

مسکن، مسکن شهری، محیط زیست، انسان

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1266542>

